Vederea rămâne clară în întunericul care îți ia ochii

On Aprilie 16, 2023

Numai recunoscând existența miracolului și a sacrului, oamenii pot depăși lipsa de sens a vieții cotidiene și înțelege adevăratul sens al existenței lor.

Îmi îndrept privirea în sus, spre cerul nopții calde de primăvară. Întunericul își strânge tăcerile într-un mănunchi de stele care pare să proiecteze asupra întregii mele ființe aura a ceva ce poată fi numit destin, dincolo de acel moment, izbitor realist, rezemat pe spațiul unei potențiale întâlniri între cer și pământ.

Aș vrea să adorm uitându-mă la stele recunoscător, cu o admirație sinceră față de cele nesfârșite, privindu-le într-un mod cu totul aparte, cu un ochi magic de artist care vede eternitatea într-un tablou de vis a cărui armonie de culori slujește un suflet vizionar și generos. Şi în vis, absolut senzațional, să simt că sunt o stea strălucitoare ce luminează în culorile unui peisaj de primăvară.

În același timp țin în mâna dreaptă o carte a cărui personaj extras din "O mie și una de nopți", îmi îmbracă visarea tăcută într-un plan al reveriei, umplând golul din jumătatea unei vieți care nu îmi aparține, dar îmi recunoaște realitatea.

Said din Bassora, tânăr chipeș, cu privirea semeață și dârză, era încredințat că încă de la naștere fusese ocrotit de o stea norocoasă, și drept dovadă, simțea că ceva tainic îl urmărea peste tot. Primise de la tatăl său un fluieraș în dar, ca să cheme la nevoie zâna protectoare, și astfel a scăpat din toate pericolele, devenind mai apoi Stăpânitorul Bagdadului.

Leadership: Poți să-ți exprimi viziunea cât mai vizibil posibil într-un cadru de spirit care stimulează anticiparea evenimentelor, prin împărtășirea unei povești care s-a petrecut deja?

Şi în acest întuneric de o liniște desăvârșită, nu te poți bizui decât pe auzul ascuțit, dar mai ales pe știința prevestirii, drept cunoaștere a viitorului. Normal, cunoașterea aceasta este un pol refuzat al reveriei idealizante, depinzând de capriciile unei variabile aleatoare: puterea de a străbate întinsul unui deșert care stăpânește pământul și unde își dispută întâietatea forțele răului sub comanda lui Mephisto.

Şi pentru ca steaua Sirius să te ocrotească, trebuie să treci (încă de la naștere) testul de a străbate nevătămat un întuneric care îți fură sufletul când nu ești atent.

Așadar, există o presupusă inevitabilitate cu privire la întunericul care cade asupra celor născuți sub o stea norocoasă, un întuneric care-i cuprinde prin toate mijloacele posibile. Din această cauză ochii care știu să privească lumina în întuneric, ochii care se comportă ca niște stele ce luminează întreaga lume, pot da înțelesuri foarte diferite cuvântului *Egohewenahis* care exprimă de regulă "încredințarea celor nădăjduite". În consecință, proprietățile ochiului nu sunt acelea ale unui simplu organ senzorial, ci ale unei "codificări" mai subtile.

Leadership: Viziunea ta poate să completeze repovestirea unui conținut plin de sugestivitate pe care te bazezi ca să crești probabilitatea de producere a unui eveniment însemnat?

După cum observați, corpurile naturale și cele cerești fac parte din câmpul vederii mele. O stea pe cer și o carte în mână, norocul și cunoașterea, două direcții pline de sens spiritual. O parte o purifică și o intensifică pe cealaltă. Amândouă par să-și răsfrângă lumina în cu totul alt mod decât m-am așteptat.

Mai trebuie să remarc faptul că sistemul alcătuit din două asemenea entități simetrice, pozitiv definite, trecute printr-un amestec aproape alchimic dintre real și ireal, este determinist prin lansarea scenariilor futuriste. Prin urmare ochii care se uită din cer la mine se comportă numai cu anumite probabilități de manifestare strălucitoare.

De aici trag concluzia că cu cât un obiect este mai îndepărtat, cu atât vederea pierde din intensitate (la fel ca în cazul culorilor), în timp ce nuanțele neînsemnate ale degradeurilor se estompează la rândul lor, sau apar într-o culoare cu adevărat deschisă. Și pentru că orice clarobscur are la bază o proeminență vizibilă, și pentru că vederea complet ideală se află constant sub efectul luminii, înseamnă că un corp care devine monocrom a fost marcat de o reducere a intensității luminii.

În viziunea lui Eliade, lumea are două planuri: un plan al lumii cauzale, obiective, și un plan al lumii tainelor, iar omul trăiește la intersecția celor două planuri, unde interferează energiile individuale cu energiile cosmice. De fapt, cam toate nuvelele lui Eliade exprimă strădania autorului de cunoaștere a tainelor universului și de accedere în planul sacru.

Şi tocmai din acest motiv încerc să-mi îndrept ochii asupra cerului, stelele fiind călăuzele mele în lumea cărților, la schimbarea zilei în noapte, fiindcă ceea ce văd prin filtrul unei sclipiri care îmi șoptește viitorul - este chiar ceea ce voi primi.

Leadership: Îți evaluezi probabilitatea de manifestare a trăirilor interioare, ghidându-te după coordonatele unui Self Univers?

Ochiul meu privește în această depărtare ghidându-se după coordonatele unui Self Univers: "eu exist într-o singură stare în Lumea Infinității, dar ea este ascunsă de văzul lumii".

Se vede bine că în absoluitatea ochiului de artist nu există un frumos anume, ci doar o multitudine de fețe ale aceluiași frumos, la fel cum nu există doar o unică culoare a ochilor care să atragă privirile. Însă, trebuie evitate iluziile de mărire a realității în care se măsoară criteriul sublimului preconizat de arta oglindirii într-un "celălalt" imaginar, fiindcă ele pot exprima în identitatea lor atât diferența cât și diversitatea a ceea ce poate fi cuprins în conceptul de "spațiu infinit".

Iar dacă vederea imaginativă, concretizată în realizarea unui Self Univers, se autoinserează într-o ontologie generală a infinității materiei în spațiu și timp, deci a unei ontologii generale a finitudinii umane, atunci simpla contemplare a lucrurilor naturale îmi arată doar cum se prezintă o imagine dintr-un anumit punct de vedere, fără a mă preocupa de felul cum se înfățișează lumina cu ajutorul cărților.

Dovadă e faptul că forțele ce luminează stelele noaptea, îmi luminează și mie sufletul atunci când privesc dincolo de aparențe, dincolo de prezent, dincolo de orizont. Trebuie să văd doar ce este scris pentru mine.

De fapt, ceea ce evidențiază în mod nemijlocit imposibilitatea de a explica prezența divinului impenetrabil, *Yimetasenahi*, prin intermediul legilor văzului, legi valabile numai în cadrul opticii geometrice care studiază intensitatea luminii, este tocmai încercarea dispoziției

senzitive de a birui o perspectivă bine determinată în sfera infinitului autentic.

Vederea de dincolo de viziune se situează în apropierea unui model de reprezentare a realității care cuprinde toate aspectele unei povești pline cu tâlcuri, în măsura în care povestea devine o modalitate de conectare la un univers mai mare.

Vederea rămâne clară în întunericul care îți ia ochii atunci când ceva te conduce spre dimensiunea unei realități văzute prin ochii unui artist care dorește să transmită imaginea lui într-o temă simbolistă, putând deschide calea către spațiile onirice, către visare.

Scriitorul român Matei Călinescu a spus-o cel mai bine: *"Numai recunoscând existența miracolului și a sacrului, oamenii pot depăși lipsa de sens a vieții cotidiene și înțelege adevăratul sens al existenței lor."*

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-ramane-clara-in-intunericul-care-iti-ia-ochii.html